Încercări-transformări

Am văzut rugbyul adevărat, rugbyul realist

Așadar „misiunea Tarbes" a fost încheiată fără ca excepționalul — victorie asupra naționalei Franței — să se fi realizat, deși poate în 1969, mai mult ca oricînd, șansele hîrtiei ne surîdeau, mizîndu-se pe absența celor trei mari nume ale rugby-ului francez, Céster, Maso, Spanghero, proaspeți laureați ai premiului OSCAR pentru rugby, a căror valoare a fost simbolic echivalată cu strălucirea aurului, argintului sau bronzului din care era confecționată gheata ce reprezenta prețiosul trofeu.

Și totuși, acum, după o bună perioadă de așezare și ordonare a impresiilor, după excelentul prilej de verificare vizuală a constatărilor de după meci, oferit spre bucuria noastră de televiziunea română prin transmisia înregistrată a meciului de la Tarbes, ne dăm seama că o victorie asupra „Cocoșului", deși posibilă, depășea limitele normalului, nu exprima fidel raportul valoric dintre cele două reprezentative.

Să trecem însă peste meciul-test de la Tarbes, despre care de fapt s-a vorbit la vremea cuvenită, și să ne oprim puțin asupra învățămintelor acestui turneu, care de la Tarbes a trecut prin Brive, a făcut apoi o deviere imaginară trecînd prin Londra pentru a vedea „XV"-le britanic întrecînd pe „Springboks" și încheindu-se în final la Angoulême.

Ca jucător în teren, „specializat" în meciurile cu Franța, am încheiat acest turneu cu un gust amar, pe care scuze chiar justificate, motive chiar reale, împrejurări chiar nefavorabile, nu-l pot îndepărta. Și aceasta nu pentru că nu am cîștigat meciul cu Franța, și nu pentru că am făcut acest turneu poate într-un fel rău așezat, și nu pentru că am cîștigat un singur meci din trei și nu pentru că..., ci pentru că *n-am putut* cîștiga meciul cu Franța, pentru că *n-am avut posibilitatea* unei alte așezări a turneului, pentru că *am pierdut* două meciuri din trei, dar mai ales pentru că — în sfîrșit — am văzut adevărata față a rugbyului, am văzut *rugbyul — realist*, am văzut rugbyul în care eficiența, această mare cerință a vieții actuale, este căutată pornindu-se de la gest pînă la acțiune, de la primul pînă la ultimul jucător, din primul și pînă în ultimul minut.

Acest rugby l-am văzut exersat în „deschiderile" juniorilor, cadeților sau rezervelor, care, prin „amicalele" lor, ne făceau să întîrziem lîngă teren pentru a-i urmări, sau ne obligau la o echipare rapidă pentru a-i mai „prinde". Iar după aceste mici exemple, au urmat acele 80 minute memorabile petrecute în fața televizorului pentru a urmări o autentică lecție de rugby predată de reprezentativele Angliei și Republicii Sud-Africane.

Poate vă așteptați cumva sa remarcăm vreo „schemă-cheie" prin care una din echipe reușea să-și întreacă adversarii, încercarea devenind o simplă formalitate, sau poate așteptați să remarcăm un nume, un meșter al înfloriturilor trasate fin și cu dibăcie prin toată apărarea adversă, sau poate doriți un altul ale cărui lovituri de picior să pară teleghidate, sau poate vă închipuiți un joc în care balonul stă 75 din 80 de minute în teren, circulîndă prin mîinile jucătorilor ce aleargă elegant printr-o apărare căzută în admirație, singurele întreruperi fiind cauzate de repunerile de la centru!

Nu, nimic din toate acestea, care ar face din rugby un spectacol de operetă.

Nu, închipuiți-vă doar un rugby practicat de 30 de jucători care într-adevăr muncesc 80 de minute. Închipuiți-vă un joc în care fiecare jucător posesor al balonului devine un pericol pentru adversar, încercînd o înaintare în dispozitivul advers cît mai aproape de limita admisibil dar care în orice moment este sigur de sprijinul și susținerea partenerilor. Acestor jucători nu le place să ocolească, după cum nu le place să cedeze, astfel că orice metru cîștigat este apărat din răsputeri prin protejarea balonului.

Închipuiți-vă un joc în care o echipă muncind cu sîrguință 79 de minute, uzînd adversarul, încercîndu-i toate capacitățile de apărare, fiind convinsă că, dacă a muncit mai mult, minutul 80 îi va răsplăti prin victorie efortul depus.

Închipuiți-vă o echipă care a studiat minuțios toate „amănuntele" jocului, începînd cu aruncarea balonului din margine și terminînd cu poziția de relaxare din pauză, pentru fiecare alegînd soluția cea mai eficace.

Închipuiți-vă toate acestea și veți descoperi jocul real de rugby, veți descoperi eficacitatea lui, veți descoperi teribila lui asemănare cu viața.

Dar jocul real nu se poate dezvolta decît într-un cadru real și despre aceasta — într-un număr viitor.

Paul CIOBANEL

RAPID, POLITEHNICA GALAȚI ȘI... RESTUL

Reflecții la jumătate de drum

Un tur de campionat ce părea să confirme ascendența manifestată de outsiderii turneului final de anul trecut. Rapidul, în aceeași tînără alcătuire, dar cu experiență îmbogățită, a început campionatul în forță, conducînd plutonul mai multe etape în șir în care nu pierduse decît un set. Înfrîngerea neașteptată suferită, în Giulești, în fața studenților gălățeni a dus la o inconstanță evidentă în meciurile cele mai importante, ceea ce a făcut ca giuleștenii să ajungă pe locul IV la finele turului, după ce a mai pierdut două partide (cea cu Dinamo și cea cu Unirea Tricolor), cîștigînd însă de o manieră categorică meciul cu Steaua. Îmbucurător totuși de constatat la echipa antrenorului emerit Gh. Petrescu închegarea unei formule stabile precum și creșterea valorică a unor jucători tineri (Cătălin, Cristian Ion și Chițigoi). Fără îndoială un catalizator al coeziunii Rapidului, care în acest sens începe să rivalizeze cu Steaua, a fost Drăgan, ale cărui utile îndrumări sînt urmate cu sfințenie de tineri. În ce-l privește, Drăgan pare să înceapă o nouă tinerețe — cel puțin așa a arătat în prima parte a campionatului — și aceasta nu poate decît să ne bucure, știut fiind faptul că aportul său la C.M. din acest an rămîne încă hotărîtor. Dintre ceilalți jucători, Victor Cătălin atrage asupra sa din ce în ce mai insistent atenția selecționerilor. Credem că exersînd mai mult unele procedee tehnice în apărare, eliminînd „absența" etalată uneori în joc, și sporindu-și mobilitatea în teren, el ar putea deveni util echipei naționale. Într-o scădere vizibilă, determinată și de tentativele hazardate care au fost făcute cu el la echipa de tineret (transformat din trăgător, cum continua totuși să joace la echipa sa de club, în ridicător) ni s-a părut Penciulescu, un jucător care promitea mult acum doi ani.

Revenind la „echipa" Rapid, trebuie să subliniem totuși că, la un grad avansat de omogenitate, nu are constanță în evoluții, așa cum a arătat în finalul turului. A fost învins de Politehnica pentru că nu a reușit să depășească blocajul prompt și agresiv al studenților printr-o mai mare varietate a acțiunilor de atac, a învins pe Steaua, făcînd cel mai bun joc din tot turul, tocmai datorită acestui lucru, precum și formei excelente a lui Drăgan, ca în final să piardă clar partida de la Brăila...

Ca și Rapidul, fără pretenția de a deține jucători de mare clasă (excepțînd pe Udișteanu) sau capabili să atingă acest nivel, Politehnica Galați a debutat în turul campionatului întinerită și a obținut rezultate foarte bune. Antrenorul Florin Balaiș a omogenizat echipa într-un timp record și nu s-a sfiit să le arate celor trei bucureștene că își mărește pretențiile în ce privește clasamentul acestui an. Dintre jucători, tînărul ridicător Stere ni se pare un element de perspectivă în timp ce un alt tînăr (Păduraru) a progresat destul de lent și, în plus, are evoluții inconstante, la care se adaugă o pronunțată inerție.

Singurul jucător dat lotului de Politehnica, Udișteanu, are contribuții decisive la victorie, dar ni s-a părut nu îndeajuns de rezistent. Aceasta se datorează, probabil, și nerespectării întocmai a regimului impus unui sportiv de mare performanță, în afara terenului.

Dintre celelalte formații ale diviziei A, demne de semnalat mi se par evoluția echipei Viitorul Bacău, ajunsă în vecinătatea plutonului „celor 4 puteri", precum și căderea studenților timișoreni în subsol (deși au cîțiva jucători valoroși și tineri, Tănăsescu, Armion etc.). Situația acestei echipe ar trebui să preocupe Federația de specialitate, întrucît Timișoara este un centru voleibalistic destul de important.

Celelalte formații masculine, obișnuitele luptei pentru evitarea retrogradării, între care a coborît și Tractorul Brașov, și-au menținut atitudinea lipsită de orizonturi mai strălucite. Unicul sens al existenței lor este figurația în prima divizie. De aceea se impun măsuri continue de reîntinerire (ca de altfel în tot eșalonul condus de Viitorul Bacău), astfel încît să devină măcar gazde ale celor mai bune elemente generate de divizia școlară și nu sălaș al plafonaților și „pensionarilor".

Aurelian BREBEANU

CIUDATA METAMORFOZĂ A UNUI ATELIER DE MATERIALE SPORTIVE

INCEPUT DE COMEDIE...

Vestea că specialiștii cooperativei „SABARUL" și-au asumat răspunderea producției de materiale sportive a impresionat atît de puternic încît, în mai puțin de un sfert de oră, un reporter sportiv era în biroul președintelui. Iar cu un ceas mai tîrziu se și preda articolul intitulat: „SABARENII COOPERATORI — ȘI ÎN SPORT INOVATORI!" Succesul a fost colosal. Spre surprinderea colegului, însă, articolul a fost planificat în pagina de umor. Se înțelege, autorul s-a opus, argumentînd că este vorba de o treabă serioasă, conform unei decizii care prevede înființarea mult așteptatului ATELIER DE MATERIALE TEHNICE SPORTIVE (A.M.T.S.) pe lîngă cunoscuta cooperativă. Bineînțeles, s-a rîs și mai tare, responsabilul nostru cu satira, afirmînd chiar, că o poantă atît de bună n-a mai auzit de mult.

...CU SFÎRȘIT DE TRAGEDIE

Aceasta s-a întîmplat în urmă cu peste 10 ani. Iată însă că — din motive lesne de înțeles — în 1961 A.M.T.S. trece la Întreprinderea Ambalaj-lemn din București. „Rocada" (spun gurile rele) s-a făcut, deoarece în acea toamnă bogată, cooperatorii nu prea aveau spor lucrînd cu... coșurile de baschet. Măsura a fost bine venită, cei de la Ambalaj-lemn nemaicăzînd în extrema „sportivă" și căutînd — dimpotrivă — să asimileze articolele sportive la... producția de ambalaj. Astfel, după o perioadă de aur — în care începuse să apară pe piață din ce în ce mai multe garnituri de popice, șahuri, palete de tenis etc. — în ultimul timp, atelierul de materiale tehnice sportive trece la producția de serie a grătarelor, lăzilor de lemn ș.a. Concomitent — de ce să nu recunoaștem — A.M.T.S.-ul mai lucrează palete Soft (și încă foarte bune), ceva popice și cîteva cronometre pentru natație. Curînd, însă, se abandonează „softul" (nu mai este materie primă) trecîndu-se la producția de palete București „C". Bune și ele. Apoi, se renunță și la acest sortiment, prea complicat după părerea unora introducîndu-se în lucru „celebra" paletă București B.T.2 Între timp, producția de ambalaj lemn a „atelierului sportiv" crește văzînd cu ochii. Iar ca să crească mai mult, se renunță și la fabricarea garniturilor de popice. (Aducem noi din import!).

Ce face acum ATELIERUL DE MATERIALE TEHNICE-SPORTIVE? Vă spunem tot noi: face funduri de tocat, făcălețe, mosoare. „Sport", săracul, nu mai face. Nu mai are cum! A fost mutat (chipurile ridicat la rang de „secție") de pe Vaselor în strada Mărgeanului, unde lucrează orice numai materiale tehnice sportive NU! Strungul cu care a fost dotat (mașină specială adusă din import — zice-se — pentru fasonarea bețelor de popice) strunjește picioare de scaune, oamenii împletesc coșuri de nuiele, iar responsabilul secției bate pe la diferite uși în speranța că, totuși, va putea onora contractul cu „comerțul" care i-a solicitat anul acesta 45 000 de palete, din acelea cu care nu se mai joacă în nici o țară din Europa. (Acceptarea s-a făcut, firește, pe principiul „rău cu rău, dar mai rău fără rău").

Acum, și cu paletele acestea! De unde „soft", cînd „Anticorozivul" nu mai poate să livreze buretele respectiv? (Comandă specială, dureri de cap). De unde placaj de tei, cînd?... Aici, greșim. Placaj de tei i-a fost repartizat atelierului. Într-un an chiar, trei metri cubi! Neșansa oamenilor, a sutelor de mii de sportivi, a fost că unul dintre acești metri trebuia adus de la DETA, altul de la RM. VÎLCEA și ultimul de la GUGEȘTI. Incomod, oricum! Dar, fiind vorba de sport, de un lucru atît de „minor" nu a surprins. A dezamăgit doar...

ATENȚIE SPORTIVI CUM LANSAȚI BILELE!

Așadar, pe anul 1970 s-a renunțat la popice. (Atenție sportivi cum lansați bilele!). E dificil și cu lemnul de carpen și cu strungul din străin... În fond, sportivii — dacă au ambiție — se pot juca și cu mosorele. „Piața", totuși, a cerut popice. A cerut și palete mai multe (aproape dublă cantitatea). Inconstantă, însă, „piața" a cerut și funduri pentru tocat. Atunci? Atunci, ce sîntem întîi: ÎNTREPRINDERE DE AMBALAJ-LEMN CU ATELIER DE MATERIALE SPORTIVE, SAU ATELIER DE MATERIALE SPORTIVE CU ÎNTREPRINDERE DE AMBALAJ-LEMN?

În rezumat, Atelierul de materiale tehnice sportive nu va lucra nimic anul acesta, în afară — probabil — de faimoasa paletă de tenis, care reprezintă doar unul din zecile de sortimente ce ar trebui să le producă în mod curent A.M.T.S. Lăsînd la o parte tonul ușor ironic, Întreprinderea ambalaj-lemn a făcut — credem — eforturi serioase pentru a menție pe linia de plutire, în toți acești ani, respectivul atelier. Vezi fosta linie de fabricație a popicelor, vezi paletele soft, vezi greutățile în procurarea materialelor, în organizarea producției sportive. De bună seamă însă, cu fiecare an ce a trecut, „suflul" n-a mai fost același, 1970 culminînd cu o coborîre sub zero a întregii producții de materiale sportive. Cineva, poate, ar fi tentat să enunțe următoarea întrebare: „Ce anume contingență poate avea întreprinderea ambalaj-lemn cu o problemă de complexitatea celei pe care în mod specific o comportă industria materialelor tehnice-sportive, problemă cu o structură complet diferită de cerințele tehnice, tehnologice, de cu totul alte coordonate și chiar în contradicție cu specificul respectivei întreprinderi?" Răspunsul nu poate fi decît unul. Și acela caragealesc: Nu contingența ne interesează, ci materialele sportive! Iar întreprinderea amintită a dovedit că poate produce palete, popice etc.

CUM IEȘIM TOTUȘI DIN IMPAS?

Ieșirea din impas trebuie studiată în contextul cererii mereu crescînde a materialelor de sport-agrement-turism. Soluții sînt multe. Una dintre acestea — și cea mai simplă — ar fi respectarea a ceea ce scrie pe firmă: ATELIER DE MATERIALE TEHNICE SPORTIVE. Deci, nu atelier de mosorele și... E drept, amintitele produse au marele avantaj de a nu cere prea mult efort creator! În plus, cu ele poți face — și încă operativ — planul. Adică de ce „Prin sport, cît mai multe produse de ambalaj-lemn, și nu „PRIN AMBALAJ-LEMN, CÎT MAI MULTE MATERIALE SPORTIVE? Așa cum este normal, cum firea lucrurilor o cere. Cum inițial a fost creat mult urgisitul atelier de materiale tehnice-sportive.

Vasile TOFAN

CRAUL, BRAS, DELFIN...

CRITERII DE APRECIERE

Pentru înotători anul competițional 1969 s-a încheiat în luna septembrie. Ultimele luni ale anului trecut și primele din acest an sînt etapele unei perioade pregătitoare dintr-un an de la care așteptăm mai mult decît de la cel care s-a scurs. În condițiile materiale existente acest mai mult trebuie să însemne un progres generalizat la toate probele și o organizare a secțiilor care să permită o primenire permanentă a plutonului fruntaș. Acest obiectiv revine ca un laitmotiv la fiecare sfîrșit de an, dar el se îndeplinește doar parțial.

În darea de seamă, expusă cu prilejul analizei anului 1968, se aprecia că principala cauză a progresului lent este împrăștierea forței antrenorilor, situație pe care ar încuraja-o cluburile. Suplimentar s-a difuzat un material orientativ în legătură cu organizarea secțiilor. Cu toate acestea cauza principală a nerealizării acestui obiectiv trebuie căutată la federație, ale cărei criterii de apreciere a muncii antrenorilor și rezultatelor sportivilor nu sînt cele mai potrivite. Oricît de riguros ar fi întocmită o dare de seamă sau elaborarea unei linii orientative, ele rămîn neoperante atîta timp cît nu sînt însoțite de criterii de apreciere în concordanță cu principiile propuse. CRITERIILE DE APRECIERE SÎNT NORME DE IERARHIZARE VALORICĂ A ACTIVITĂȚII ANTRENORILOR ȘI ELE TREBUIE SĂ REGLEZE CONȚINUTUL MUNCII, FIIND UN INSTRUMENT DE DIRIJARE DE PRIMĂ NECESITATE.

La ultima consfătuire a antrenorilor s-a dat citire unui clasament în care aprecierile asupra conținutului muncii fiecărui antrenor se făceau prin însumarea locurilor I ocupate de elevii respectivului antrenor la diversele concursuri. Slăbiciunile acestui mod de apreciere ies lesne în evidență dacă ținem seama că în această balanță „loc I" însemna și campionatul copiilor de opt ani și campionatul seniorilor, iar două titluri de campioni la seniori cîntăreau mai puțin decît trei locuri I la concursul copiilor de 10 ani. Acest mod de apreciere confundă semnificația numărului de participări cu numărul de persoane fizice. Și cu aceasta începe munca fără finalitate, iar liniile orientative se transformă în documente formale. Numeroși antrenori figurează în mai multe clasamente, ceea ce confirmă faptul că fiecare antrenor face de toate. Majoritatea sportivilor care au contribuit la cumulul punctelor, fiind alcătuită din copii (ale căror performanțe trebuie să ne intereseze numai prin prisma rezultatelor viitoare) reiese destul de limpede că oficializarea acestui punct de vedere duce la goana după locul I, ignorîndu-se de pildă, corectarea tehnicii, adică munca de perspectivă. SINGURUL CRITERIU, RAȚIONAL, DE APRECIERE a activității unui antrenor de copii trebuie să fie numărul celor care știu să înoate CORECT în cît mai multe procedee. Aprecierile comparative între antrenorii care lucrează la diferite nivele trebuie să aibă la bază și principiile după care au fost selecționați copiii, gradul pregătirii înotătorilor. Aplicarea unor criterii cuprinzătoare constituie însă o treabă mai pretențioasă și presupune angajarea unui punct de vedere personal, precum și un contact mai strîns cu practica. La copii, trebuie să veghem în permanență asupra mijloacelor prin care se realizează performanța. Apoi, criteriile de apreciere trebuie să fie formulate la începutul unui an și nu în preajma conferințelor, ele neavînd doar o existență festivă. De aici cerința ca ele să fie stabile. În legătură cu aprecierea performanțelor seniorilor contează în măsură egală valoarea rezultatului și momentul realizării lui. Pentru exemplificare, un singur caz. Media primelor cinci crauliste la sfîrșitul anului 1969 este 66,5, dar dacă la Cupa Europei numai patru din ele ar fi realizat această medie echipa feminină în ansamblu ar fi urcat cu două locuri în clasamentul general.

Acestea sînt primele aspecte pe care le consider necesare pentru formularea criteriilor de apreciere a activității tehnicienilor noștri.

Remus DRAGUȘANU

JUCĂTORII ROMÂNI DE TENIS DE MASĂ ÎN PLINĂ ACTIVITATE COMPETIȚIONALĂ INTERNAȚIONALĂ

În săptămînile viitoare, reprezentanții tenisului de masă românesc vor lua startul la o serie de competiții internaționale deosebit de importante.

• Astfel, între 31 ianuarie și 2 februarie, la Bratislava, vor avea loc internaționalele Cehoslovaciei unde vor fi prezenți Magdalena Lesai, Viorica Ivan, Teodor Gheorghe și Nicolae Stelian.

• După cum se știe, sala Floreasca, din Capitală, va găzdui în zilele de 5—8 februarie, campionatele internaționale ale României. Față de cele anunțate cu cîtva timp în urmă, pe lîngă confirmarea participării sportivilor din Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, R.F. a Germaniei, și-au mai trimis adeziunea și federațiile de specialitate din U.R.S.S. și R.D. Germană. Forul de resort de la Berlin a comunicat și numele concurenților: Doris Hovestadt, Petra Stephan, Raue Bernard, Wolfgang Rescke. În schimb, federațiile engleză și daneză au înștiințat pe organizatori și nu vor putea onora invitația.

• În sfîrșit, în ultima decadă a lunii februarie, jucătorii noștri vor fi prezenți la internaționalele R.F. a Germaniei (Oberhausen, 21—22) și ale Angliei (Londra, 26—28).

UN IMPORTANT AN MODELISTIC

(Urmare din pag. 1)

modele — Indoor: știm că vor avea loc la salina Slănic-Prahova, că onoarea de a organiza respectivele întreceri se datorează frumosului prestigiu de care se bucură aeromodelismul românesc pe plan internațional, că se contează pe o participare record. Cu scuza de a nu fi prea direcți: ce știți dv.?

G. C.: Regret, dar prea multe lucruri nu pot spune în plus, deoarece sîntem abia în faza de început a pregătirilor pentru „mondiale". Totuși... Întrecerea se va desfășura timp de trei zile, dimineața și după-amiaza, fiecare concurent avînd dreptul la șase zboruri oficiale. În clasament, însă, se va ține seama doar de suma celor mai bune două evoluții. Favoriții și adversarii noștri direcți: KALINA (Cehoslovacia) recordman mondial, RICHMOND (S.U.A.) campionul mondial de anul trecut, REE (Ungaria) și BECK (R. F. a Germaniei)

REP.: Cîteva cuvinte despre reprezentanții noștri.

G. C.: Echipa, cred, va fi condusă de către decanul de vîrstă și de performanță, multiplul campion și recordman — OTTO HINTZ, din Tg. Mureș.

REP.: În afară de pregătirea propriu-zisă a sportivilor, ce va determina — în mare măsură — obținerea înaltului titlu?

G. C.: Aparatul. Iar la acesta, totul: aripile, fuselajul, motorașul — un fir de cauciuc ce pune în mișcare elicea și care poate fi răsucit de 1 200 de ori.

REP.: Ne-am obișnuit să vedem evoluînd la concursuri aparate cîntărind mai puțin de un gram. Care va fi performanța în această aprigă dispută de a face micromodelele cît mai ușoare?

G.C.: Limită nu există. Cele mai reușite, cele mai moderne miniaeronave, însă, nu vor depăși greutatea unui sfert de coală de hîrtie ministerială. Adică, aproximativ 0,650 gr.

REP.: Așadar, micromodeliștii noștri se pregătesc. Numai ei?

G.C.: Păstrînd oarecum ordinea marilor competiții, un alt eveniment sportiv important al anului 1970 va fi campionatul mondial de aeromodele captive. Întrecerile vor avea loc în Belgia, între 19—23 august. La această mondială competiție participăm și noi, trimițînd reprezentanți la toate categoriile (viteză, cursă 10 km și acrobație aeriană). Deci, pregătiri intense fac și aeromodeliștii specializați în zbor captiv

REP.: Ce alte importante evenimente sportive — care ne privesc, desigur — mai consemnează anul modelistic 1970?

G.C.: Constructorii de navomodele vor participa la noua ediție a campionatelor europene (machete) ce au fost programate în noiembrie, la Milano. Luăm parte la aceste întreceri cu destul optimism, aici fiind acreditați cu mai multe medalii de argint și bronz cucerite prin Francisc Jelenici și Gheorghe Anghel, la ultimele campionate mondiale de anul trecut. Ne pregătim, de asemenea, pentru a participa la o mare și inedită competiție: primul campionat mondial de rachetomodele. El va fi organizat de către Federația Aeronautică Internațională și programează „cosmicele zboruri" între 22—25 septembrie, pe un rachetodrom din Iugoslavia. Și aici vom fi prezenți luînd startul alături de cei mai buni rachetomodeliști (ne numărăm printre ei) de pe toate continentele

REP.: În sfîrșit?...

G.C.: În sfîrșit, anul modelistic '70 patronează una dintre cele mai îndrăgite întreceri: întîiul campionat național de carting. Întrecerea, mult așteptată, este rezervată atît seniorilor cît și juniorilor și putem afirma, încă de pe acum, că vor fi dîrze dispute. Se va alerga pe carturi de construcție românească, cu motoare tip Carpați (68 cmc), după regulamentul internațional F.I.K. Miniraliul (viteză pe circuit) îl vom organiza între 19—20 septembrie, la București.

Calendarul sportiv al școlii între împlinire și expectativă

Azi: Liceul „Vasile Alecsandri"-Galați

Am fost, recent, oaspeți ai elevilor Liceului „Vasile Alecsandri" din Galați, dorind să aflăm în ce măsură este respectat calendarul sportiv întocmit la începutul anului școlar. Am avut, mai întîi, plăcuta surpriză de a afla că din cei 724 de elevi ai liceului 570 sînt angrenați în activitatea sportivă. O activitate permanentă, desfășurată în principal, cum este și firesc, pe baza acestui document de bază.

ATLETISMUL — LA LOC DE FRUNTE

Chiar și dintr-o sumară trecere în revistă a prevederilor calendarului sportiv al școlii, ne dăm seama că atletismul ocupă cele mai multe capitole. Lucrul nu este de loc întîmplător dacă avem în vedere faptul că acest sport este cel mai îndrăgit de elevi. Este de reținut — referindu-ne la atletism — că de pe băncile liceului și-a făcut intrarea spectaculoasă în atletismul românesc eleva Fira Rafița. De altfel, ca o dovadă a aprecierii de care se bucură această sportivă fruntașă în cadrul liceului gălățean este și faptul că, de curînd, a fost amenajată aici o expoziție a trofeelor cucerite de ea pînă acum, la competiții interne și internaționale.

Dar atletismul — cum aminteam la început — se prezintă cu un bilanț satisfăcător, ceea ce ne îndreptățește să credem că în viitor liceul gălățean va fi o apreciată pepinieră de performeri pentru această disciplină atît de pretențioasă.

Ne referim, în mod deosebit, la rezultatele obținute în cadrul competițiilor de masă: crosul tineretului organizat de municipiu, unde echipa liceului a ocupat locul II; pentatlonul organizat în 1968 de C.J.E.F.S unde, de asemenea, elevii liceului au obținut locul II etc.

— Este de reținut faptul că la toate aceste competiții — ne spunea prof. Constantin Calfas, șeful catedrei de educație fizică — nu s-a participat cu atleți ce desfășoară activitate de performanță.

ANGRENAREA ELEVILOR LA „JOCURILE SPORTIVE

După ce și-au făcut un stagiu în activitatea sportivă de masă (trebuie menționat că la acest capitol liceul este declarat fruntaș, întrucît are un număr foarte mare de elevi care practică voleiul, handbalul, baschetul și fotbalul) mulți dintre sportivii-școlari au trecut la activitatea de performanță. Echipa de volei (b) a promovat în divizia școlară terminînd turul recent încheiat pe locul V. Nici handbaliștii nu s-au lăsat mai prejos. Și echipa lor concurează — cu bune rezultate pînă acum — în divizia școlară. Baschetbaliștii, la rîndul lor, activează în campionatul municipal, clasîndu-se pe locul II la sfîrșitul anului 1968.

Poate că ar trebui amintit aici faptul că se observă o mai redusă participare a fetelor la jocurile sportive. Ni s-a spus, însă, că se are în vedere acest aspect și după vacanța care de abia a luat sfîrșit se va trece la o recrutare masivă a elevelor dornice și dotate să joace baschet, volei și handbal.

UNDE SE PREGATESC SPORTIVII?

După cum am văzut, sportul are cu adevărat un caracter de masă la liceul „Vasile Alecsandri". Aceasta nu ar fi fost posibil dacă nu s-ar fi găsit înțelegerea necesară pentru amenajarea de terenuri și săli de sport corespunzătoare. Cine intră în sala de sport a liceului va rămîne plăcut impresionat nu numai de grija cu care este întreținută, dar și de dotarea ei cu toate cele necesare — ceea ce asigură buna desfășurare a voleiului, baschetului și orelor de educație fizică pe timpul iernii. Bazinul de înot al școlii de 18/6 m (acum în reparație), poligonul de tir, terenurile de handbal și baschet bituminizate și cel de volei cu zgură, gropile pentru sărituri și pista de zgură de 35 m — iată doar o parte din ceea ce ne-am obișnuit să denumim baza materială a sportului. În ceea ce privește echipamentul, trebuie să spunem că și acesta corespunde nevoilor actuale ale sportului ce se practică în liceu.

Ajunși la acest capitol este cazul să amintim că nu întotdeauna sînt asigurate fondurile bănești necesare deplasării unei echipe la anumite competiții și, de asemenea, nu s-au asigurat, încă, banii pentru plata chiriei la sala de handbal a municipiului. Inspectoratul de învățămînt și conducerea școlii — pe linia colaborării ce le caracterizează — vor rezolva, cu siguranță, și această problemă.

CITEVA CUVINTE DESPRE PROFESORI

Un grup de trei profesori de sport (C. Calfas, P. Faust și Horia Dulgheru), avînd o îndelungată experiență în sportul școlar, asigură buna pregătire a elevilor de la liceul „Vasile Alecsandri". Nu se pot trece cu vederea... vederile înaintate despre sport ale directorului școlii, profesorul Tănase Nejneru care acordă, ori de cîte ori este nevoie, întregul sprijin și manifestă deplină înțelegere față de activitatea sportivă.

În felul acesta calendarul sportiv al liceului gălățean (competent întocmit și bogat în manifestări) se traduce zi de zi în fapte. Lucru îmbucurător și deplin folositor sportului școlar.

Ion GAVRILESCU